Súd:	Okresný súd Čadca
Spisová značka:	8C/60/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5316202939
Dátum vydania rozhodnutia:	04. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Lýdia Stehurová
ECLI:	ECLI:SK:OSCA:2019:5316202939.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Č a d c a sudkyňou Mgr. Lýdiou Stehurovou v právnej veci žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35 831 154., právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 37 927 795 proti žalovanej Z. U., T.. XX.X.XXXX, H. I. XXX, XXX XX I., v konaní o zaplatenie 3.077,22 € s príslušenstvom takto

r o z h o d o l :

I. Konanie o žalobe v časti o zaplatenie sumy 587,55 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 587,55 € od 16.3.2016 do zaplatenia z a s t a v u j e .

II. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 440,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 440,- € od 16.3.2016 do zaplatenia, ktoré jej súd p o v o ľ u j e splácať v pravidelných mesačných splátkach po 50,- €, splatných vždy k 15. dňu v mesiaci, počnúc právoplatnosťou rozsudku až do úplného zaplatenia, pod stratou výhody splátok pri nezaplatení čo i len jednej z nich.

III. Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a .

IV. Žalovanej náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 12.4.2016 domáhal voči označenej žalovanej zaplatenia sumy 3.077,22 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z uvedenej sumy od 16.3.2016 do zaplatenia, a to z titulu úveru, ktorý žalovanej poskytol predchodca žalobcu na základe zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. zo dňa 11.10.2010, na základe ktorej sa ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanej kreditnú kartu, ku ktorej viedol účet č. XXXXXXXX, pričom žalovanej poskytol úver s dohodnutým úrokom vo výške 23,76 %. Ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mala žalovaná schválený úverový rámec vo výške 1.350,- € a bola povinná platiť štandardnú mesačnú splátku vo výške 45,- €. Dlžný zostatok je celkový debetný zostatok na kartovom účte po zaúčtovaní transakcií, úrokov a poplatkov spojených so správou a používaním karty, vrátane kompenzácie poistného plateného bankou v súvislosti s poistením. Keďže si žalovaná neplnila svoje povinnosti vyplývajúce jej zo zmluvy a jej platobnú disciplínu sa nepodarilo obnoviť ani po viacerých pokusoch žalobcu, veriteľ vystavil ku dňu 6.3.2016 nový výpis z bankovej knihy s konečným stavom k uvedenému dňu obsahujúcim súhrn debetných položiek, a to istiny, poplatkov, sankčného úroku a štandardného úroku s prihliadnutím na vykonané úhrady žalovanej s konečným zostatkom na úhradu vo výške 3.077,22 €. K žalobe žalobca pripojil žiadosť o vydanie autokarty, obchodné podmienky pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s., výpisy z kartového účtu žalovanej č. XXXXXXXXXX, výpoveď zmluvy a vyhlásenie predčasnej splatnosti dlžného zostatku zo dňa 2.5.2013, kópiu doručenky žalovanej od uvedenej listiny, cenník VÚB, a.s. V ospravedlnení svojej neprítomnosti

na pojednávaní skutkové tvrdenia doplnil, keď v podaní doručenom súdu dňa 2.9.2019 uviedol, že predchodca žalobcu listom zo dňa 2.5.2013 vyhlásil okamžitú splatnosť celého dlžného zostatku z dôvodu porušenia platobnej disciplíny žalovanou. Poukazoval na charakter úveru, ktorým je v danom prípade revolvingový úver, ktorý je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Preto nie je možné na počiatku zmluvného vzťahu určiť výšku RPMN. Poukázal na debetné transakcie zo strany žalovanej spolu vo výške 1.390,- €, na plnenie zo strany žalovanej v prospech kartového účtu spolu vo výške 950,- €, s odkazom na podrobný rozpis vo výpisoch z kartového účtu žalovanej, ktoré pripojil k žalobe. Žalovanú sumu 3.077,22 € špecifikoval nasledovne: istina 1.280,85 €, poplatky 276,34 €, štandardný úrok 1208,82 € a sankčný úrok 311,21 €. V uvedenom podaní zároveň vzal žalobu v časti o zaplatenie poplatkov a sankčného úroku spolu vo výške 587,55 €, vrátane prislúchajúceho úroku z omeškania, späť. Dôvody späťvzatia neuviedol. Na zvyšku žalobného nároku zotrval naďalej. Požadoval preto ďalej uhradiť sumu 2.489,67 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 2.489,67 € od 16.3.2016 do zaplatenia.

2. Žalovaná sa písomne k žalobe nevyjadrila, dostavila sa však na pojednávanie, na ktorom uviedla, že u žalobcu skutočne podala žiadosť o vydanie autokarty, má uňho i ďalšiu - Triangel kartu. Mohla vyčerpať sumu 1.390,- € a uhradiť sumu 950 €. Keď úver brala, nepočítala s tým, že keď ho prestane splácať, toľké úroky narastú. Splátka bola 45,- €. Požadovala by splátky vo výške 50 €, nakoľko má dôchodok len vo výške 450,- €, je v dome dôchodcov, kde platí 320,- €, poistku 20 €, ostane jej okolo 120,- €, z ktorých potrebuje platiť aj lieky. Aj o dom prišla.

3. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie, na ktorom doplnil skutkový stav v súlade s § 150 ods. 2 CSP a vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, a to: žiadosťou o vydanie autokarty čl. 6, obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných VÚB, a.s. čl. 8, výpismi z autokarty čl. 10 - 15, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 30.9.2016 čl. 35, podacím hárkom čl. 35 rub, zmluvou o postúpení pohľadávok čl. 40, s prílohou k zmluve čl. 43, výpoveďou zmluvy a cenníkom Všeobecnej úverovej banky, a.s. ako predchodcu žalobcu. Na základe takto vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav a vyvodil z neho nasledovné právne závery:

4. Žalovaná dňa 14.9.2010 vyplnila žiadosť o vydanie autokarty. Uvedená žiadosť bola právnym predchodcom žalobcu Všeobecnou úverovou bankou, a.s., v zastúpení splnomocnenca, dňa 11.10.2010 prijatá, akceptovaná. Zo žiadosti vyplýva číslo zmluvy XXXXXXXX. V bode 3, upravujúcom podmienky úveru, je vyznačený úverový rámec 600,- € a splátka 20,- €, ďalej štandardná úroková sadzba 23,76 € ročne. Vychádzajúc z výpisov z autokarty, na ktorých je uvedený variabilný symbol XXXXXXXXXX, teda číslo kartového účtu, ktorý je zároveň číslom zmluvy, vyplýva konečný stav ku dňu 29.2.2016 -3.077,22 €, pri úverovom rámci 1.350,- €. Z výpisu z karty žalovanej vyplýva, že z nej čerpala celkovo sumu 1 280 € a uhradila celkovo 951,63 €. Listom zo dňa 2.5.2013 právny predchodca žalobcu zmluvu č. XXXXXXXX vypovedal a vyhlásil okamžitú splatnosť celého dlžného zostatku vo výške 1.619,37 € v dodatočnej lehote na plnenie určenej najneskôr do 10 dní odo dňa doručenia uvedeného vyhlásenia. Vyhlásenie bolo žalovanej doručené dňa 9.6.2013. Pohľadávka z uvedenej zmluvy bola postúpená dňa 19.9.2016 na žalobcu. Právny predchodca žalobcu postúpenie pohľadávky žalovanej oznámil listom zo dňa 30.9.2016, ktorý podal na poštovú prepravu dňa 3.10.2016.

5. Vzhľadom na dátum uzavretia zmluvy o pôžičke medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným - 11.10.2010, súd na vec aplikoval ustanovenia právnych predpisov účinných k tomuto dátumu.

6. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 494 Občianskeho zákonníka z platného záväzku je dlžník povinný niečo dať, konať, niečoho sa zdržať alebo niečo trpieť a veriteľ je oprávnený to od neho požadovať.

Podľa ust. § 1 ods. 2 prvá veta z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ) spotrebiteľským

úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa ust. § 2 písm. a), b) a d) ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie
a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania,
b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,
d)zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa ust. § 9 ods. 1 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f), j), k) ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj tieto náležitosti: f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

Podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa ust. § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa ust. § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Podľa ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

7. Pred otvorením pojednávania vzal žalobca žalobu v časti o zaplatenie sankčného úroku vyčísleného vo výške 311,21 € a poplatkov vo výške 276,34 €, spolu vo výške 585,55 €, späť. Keďže tak učinil pred otvorením pojednávania, súhlas žalovanej so zastavením konania v späťvzatej časti potrebný nebol. Predmetom sporu tak zostalo zaplatenie istiny 1 280,85 € a úroku z úveru vyčísleného vo výške 1 208,82 €.

8. V danom prípade žalobcom uplatnený nárok súd kvalifikoval ako nárok z platne uzavretej zmluvy, ktorej povahu listina označená ako žiadosť o vydanie autokarty, podpísaná oboma stranami, má. V danom prípade jej akceptáciou zo strany predchodcu žalobcu došlo k založeniu zmluvného vzťahu spotrebiteľského charakteru, vzhľadom k postaveniu strán pri jej uzatvorení. Žalobca preukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu k podaniu žaloby. Stal sa nositeľom platne postúpenej pohľadávky, postúpenie žalovanej jeho predchodca oznámil. Túto skutočnosti žalovaná nesporovala.

9. V konaní bolo nesporné a zároveň preukázané, že na základe uzatvorenej zmluvy predchodca žalobcu poskytol žalovanej spotrebiteľský úver, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť a zaplatiť celkové náklady s ním spojené. Nakoľko zmluva má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZOSU, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZOSU v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, v danom prípade ku dňu akceptácie žiadosti, teda ku dňu 11.10.2010. Keďže žalovaná má nepochybne postavenie spotrebiteľky, súd zmluvu podrobil preskúmaniu z pohľadu zákonných náležitostí.

10. Súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) ZOSU termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V tejto súvislosti poukazuje na to, že neobsahuje ani údaj o počte splátok. Súd považuje za potrebné tiež poukázať na rozpor skutkových tvrdení žalobcu vo vzťahu k listinným dôkazom, konkrétne žiadosti o vydanie autokarty, keď žalobca tvrdil úverový rámec 1.350,- € a výšku splátky 45,- €, takéto tvrdenia však listinnými dôkazmi nepreukázal. Aj v podaní doručenom súdu dňa 2.9.2019, v ktorom rozhodujúce skutkové tvrdenia doplnil, tieto údaje absentujú. Z podania vyplýva len to, že žalovaná začala úver čerpať od 25.10.2010, pričom žalobca odkázal na pripojené výpisy z kartového účtu žalovanej v časti debetných transakcií. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým i logickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.“

11. V zmluve ďalej absentuje ďalšia obsahová náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k), a to výška, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, keďže v zmluve sa uvádzala len výška splátky 20,- €. Vo vzťahu k uvedenému súd poukazuje na to, že zo zmluvy nevyplýva, či ide o splátku pravidelne sa opakujúcu, ak áno, či týždennú, mesačnú, ročnú a podobne. K uvedenému pripojil vzorové, formulárové odôvodnenie tejto náležitosti.

12. Vo vzťahu k tejto náležitosti súd poukazuje napríklad na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/409/2015-72 zo dňa 11.05.2016 v obdobnej veci ako je prejednávaná, v ktorého odôvodnení súd druhej inštancie uviedol, že „považuje za správny názor súdu prvého stupňa, že z citovaného ustanovenia vyplýva, že nestačí uvedenie celkovej výšky splátky, ale toto musí obsahovať rozčlenenie jednotlivých čiastok - istiny, úrokov a iných poplatkov. Táto informácia je významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára ekonomickosť poskytnutého úveru, posúdenie, či požadovaný úrok za úver je pre neho výhodný, prijateľný, respektíve aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej navrhovateľom za poskytnutý úver. Nakoľko z predložených listinných dokladov vyplýva, že zmluva

o spotrebiteľskom úvere presnú výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov neobsahovala, je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, teda len v hodnote poskytnutej sumy.“ Obdobne uviedol Krajský súd v Trnave v rozsudku č.k. 10Co/375/2016-119 zo dňa 13.09.2017, kde uviedol, že „odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi dňa 23.02.2011 neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a preto sa poskytnutý úver v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to, že pre záver o tom, že poskytnutý úver sa v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov, stačí nesplnenie čo i len jednej zákonom stanovenej podmienky v ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona, nebolo ďalej potrebné skúmať a vyhodnocovať, či v zmluve absentuje aj ďalšia obligatórna náležitosť, odvolací súd sa preto z dôvodu hospodárnosti a účelnosti konania nezaoberal otázkou, či v zmluve absentuje aj náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. i), ako konštatoval súd prvej inštancie.“

13. K rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere súd nevytýkal len absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale aj neuvedenie údaju o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a neuvedenie správnej RPMN, ktoré sú ako náležitosti zmluvy o úvere upravené nielen v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj v smernici 2008/48, pričom článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuvedenie údaju o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a neuvedenie správnej RPMN môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov. Zároveň je súd toho názoru, že zákon o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) jednoznačne určuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade absencie čo i len jednej z náležitostí, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

14. V súvislosti s vyššie uvedeným odkazuje súd tiež na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/262/2016-49 zo dňa 31.10.2017, v ktorom odvolací súdu uviedol, že „v danom prípade je tu zrejmý konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V taktom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. 29. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. ... 32. Odvolací súd je preto názoru, že napriek poukazu žalovaného na Smernicu, zákon o spotrebiteľských úverov jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 9 ods. 2 zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý aplikoval okresný súd, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.“ Súd ešte dodáva, že pre posúdenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je (pre absenciu prechodných ustanovení k zmene úpravy) potrebné aplikovať ustanovenia zákona účinné v čase uzatvorenia zmluvy. Súd pritom odkazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/294/2017-85 zo dňa 23.04.2018, v ktorom odvolací súd vyjadril názor, s ktorým sa tunajší súd stotožňuje, že „na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so Smernicou je potrebné ZoSÚ novelizovať zosúladiť s textom Smernice, inak by bola porušená zásada právnej istoty (výkladom contra legem). Následkom citovaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ je nová legislatívna zmena od 1.5.2018 (vykonaná novelou zák. č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení zákon o bankách), kde sa uvádza, že vzhľadom na toto rozhodnutie sa upravuje náležitosť zmluvy tak, že sa nahrádza rozčlenenie pojmom frekvencia. Je teda evidentné, že zákonodarca pristúpil k legislatívnej zmene a súd nemôže vykladať sporné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch rovnako v prípade dvoch rôznych znení zákona len z dôvodu, aby vyhovel požiadavke žalobcu. Požadovaný výklad sporného ustanovenia bude možný

pri posudzovaní zmlúv uzavretých po účinnosti spomenutej novely (aby neodporoval princípu zákazu retroaktivity).“

15. Súd v tejto súvislosti poukazuje však najmä na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co 10/2019 zo dňa 30.4.2019, ktorý sa zaoberal namietnutým záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu vyslovenej absencie obligatórnej obsahovej náležitosti vyžadovanej v zmluve v zmysle § 9 ods.2 písm.k / zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd dospel k záveru, že výsledok vykonaného ex offo prieskumu zmluvy o úvere, z ktorej žalobca nárok uplatnil, jednoznačne preukazuje, že zmluva neobsahovala obligatórnu náležitosť vymedzenú v § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. rozčlenenie aká časť zaplatenej splátky pripadá na istinu, úroky a poplatky, absencia uvedeného údaja vedie ako to správne vyhodnotil aj okresný súd, k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Z tohto dôvodu žalobca má nárok iba na sumu poskytnutej a nevrátenej sumy úverovej istiny. V súvislosti s takto vymedzeným predmetom odvolacieho konania disponoval krajský súd v čase svojho rozhodovania vedomosťou o dvoch vecne odlišných rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR. Chronologicky skorším je rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 128/2006 zo dňa 29.11.2017, neskorším je uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018. S ohľadom na disproporciu v záveroch týchto rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, týkajúcich sa výkladu totožného zákonného textu a (hlavne) pri absencii výslovného vyporiadania sa s existenciou a predovšetkým dôvodmi odklonu od záverov skoršieho/ odlišného rozhodnutia Najvyšším súdom SR (nesprávne je východiskové konštatovanie NS SR obsiahnuté v bodoch 16 a 17 uznesenia sp.zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018, že ide o doposiaľ neriešenú otázku), odvolací súd pri nevyhnutnosti priklonenia sa k niektorému z označených rozhodnutí dovolacieho súdu pristúpil k podrobnému rozboru/ výkladu predmetného slovného spojenia. Dospel k záveru, že právna norma (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch) úplne jednoznačne prezentuje úmysel zákonodarcu, aby obligatórnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy bolo vnútorné rozčlenenie splátky na istinu, úroky a poplatky, dokonca súčet týchto položiek bol len fakultatívny (za splnenia stanovenej podmienky). Tento záver následne potvrdila aj aplikačná prax súdov, vrátane Najvyššieho súdu SR. Jazykový aj logický výklad tohto znenia je jednoznačný a vyplýva aj z dôvodovej správy k predmetnému zákonu. Dôvodová správa k predmetnému zákonu zdôrazňovala princíp minimálnej harmonizácie pri prevzatí Smernice Rady 87/102/EHS z 22.12.1986 o aproximácii zákonných právnych predpisov a správnych opatrení v členských štátoch, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, keď predmetná smernica (čl. 15) umožňovala členským štátom možnosť zaviesť aj prísnejšie ustanovenia pre zabezpečenie komplexnej ochrany spotrebiteľov. K zmene predmetného ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. došlo zákonom č. 568/2007 Z.z., a to tak, že znel: "Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov." Zmena teda spočívala v nahradení slova "sumu" slovom "výšku" (bez právnej relevancie k rozoberaným otázkam) a vypustenie požiadavky uviesť súčet platieb (položiek). Z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva požiadavka posilniť postavenie spotrebiteľa, ako aj zvyšovať informovanosť spotrebiteľov. Z toho možno vyvodiť jediný záver, a to, že uvedenou novelou zákonodarca neupustil od požiadavky členenia splátok, vypustil len požiadavku na uvedenie súčtu týchto platieb. Opačný výklad by totiž nesmeroval k posilneniu postavenia spotrebiteľov, naopak, znižoval by rozsah ich informovanosti (absenciu údaja o členení splátok) a nemal by žiadnu oporu v texte dôvodovej správy, kde niet zmienky o zámere vypustiť doteraz nepochybné rozčlenenie ani v samotnom (legislatívno-technickom) prevedení/realizácii novelizácie, keď zákonný text stále (ako pred novelizáciou) odčleňuje splátky istiny od splátok úverov a iných poplatkov. Posledná relevantná novelizácia (zákona č. 129/2010 Z.z.) bola vykonaná zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z.z., ktorá novela s účinnosťou od 01.05.2018 zmenila ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) tak, že aktuálne znie: "Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a frekvenciu splátok, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia". V poslednom označenom prípade (zrušenie zákona č. 258/2001 Z.z. prijatím zákona č. 129/2010 Z.z.) už je zreteľný rozdiel v použitom pojmosloví a nadväzne z logiky vyššie opísaných zmien možno nepochybne vyvodiť, že zákonodarca textom "výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" mienil členenie (každej) splátky spotrebiteľského úveru a termínom (frekvencia splátok) od 1.5.2018 len uvedenie/označenie splatnosti dohodnutých/ jednotlivých splátok bez požiadavky ich rozčlenenia na časť zodpovedajúcu istine, úrokom a iným poplatkom. Z aplikovaných výkladových metód teda vyplýva, že až s účinnosťou od 1.5.2018 (§ 25j

zákona č. 129/2010 Z.z.) došlo k zmene zákonného predpisu, z ktorej (zmeny) možno preukázať, že vnútorné členenie splátok už nie je zákonnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súdená vec, ako i obidva prípady posudzované Najvyšším súdom SR (odkaz na body tohto odôvodnenia rozhodnutia, kde sa otázka rozoberá) sa však týkajú skutkového a právneho stavu pred novelou vykonanou zákonom č. 279/2017 Z.z.. Najvyšší súd SR však v druhom z označených rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018 pristúpil k zmene doterajších záverov svojej rozhodovacej činnosti (akceptujúcej požiadavku vnútorného členenia splátok) za nezmenenej právnej úpravy, za ktorej aplikačná prax prijala záver o danosti zákonnej požiadavky vnútorného členenia splátok (zodpovedajúcej aj záveru vyplývajúcemu z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7 Cdo 128/2016 zo dňa 29.11.2017). Odvolací súd tiež pripomenul akceptovaný postulát, v zmysle ktorého je rôzny výklad rovnakých slov v rozpore s princípom právnej istoty. Ústavný súd SR (napríklad Pl. ÚS 6/04) už v opísanej spojitosti konštatoval, že diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľné. Osobitne od Najvyššieho súdu SR pritom požadovať, aby pri zámere zmeniť svoje skoršie závery venoval zvýšenú pozornosť vypracovaniu dôsledného a presvedčivého odôvodnenia pri vyrovnaní sa so svojou "rozchádzajúcou sa" rozhodovacou činnosťou.

16. V zmluve ďalej chýba náležitosť v zmysle ustanovenia 9 ods. 2 písm. j), a to ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú spotrebiteľ musí zaplatiť, pričom sa majú v zmluve uviesť všetky predpoklady použité pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. K uvedenému dospel súd nasledovne: Zatiaľ, čo z bodu 3 upravujúceho podmienky úveru vyplýva dojednaný úverový rámec vo výške 600,- € pri splátke 20,- €, z bodu 5, ktorý upravuje vyhlásenie klienta, vyplýva výška spotrebiteľského úveru 900,- €, počet splátok 49, pričom prvá až predposledná splátka je 30,- € a posledná splátka 28,93 €. Celková čiastka, ktorú spotrebiteľ musí zaplatiť, je 1.468,93 €. Celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú 568,93 € a RPMN je 28,61 %. I z uvedeného vyplýva rozpor ohľadne dohodnutého úverového rámca. S poukazom na uvedené súd nemohol vyhodnotiť túto náležitosť ako za náležitosť vyjadrenú určito, zrozumiteľne, platne. Preto dospel k záveru, že daná zmluva túto náležitosť neobsahuje. Súd považuje za potrebné uviesť, že aj pokiaľ by bol úverový rámec dojednaný vo výške 900,- € a počet splátok 49 pri výške splátky 30,- €, RPMN by predstavovala 29,35 %, zatiaľ čo v zmluve je uvedená výška 28,61 %, teda nižšia, čo je v neprospech spotrebiteľa. Pokiaľ žalobca vo svojom podaní dôvodil, že RPMN pri tomto druhu úveru nemožno určiť, súd je toho názoru, a vychádza i z rozhodovacej praxe súdov, že na začiatku úveru revolvingového typu sa údaj RPMN určiť dá, pretože výška úveru, úroku, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádzajúc z počtu splátok zistiteľné sú, resp. by byť mali (pokiaľ zmluva v súlade so zákonom všetky tieto náležitosti obsahuje).

17. Keďže sa pre absenciu základných zákonných náležitostí považuje úver za bezúročný a bez poplatkov, žalobca má nárok len na zaplatenie rozdielu medzi jeho plnením a plnením zo strany žalovanej. Za účelom zistenia tohto rozdielu súd preskúmal ďalšie listinné dôkazy. Vo vzťahu k istine žalobca produkoval ako dôkaz výpisy z kartového účtu žalovanej, ktoré žalovaná nesporovala. V tomto smere porovnaním výpisov z karty a posledného vyjadrenia žalobcu, kde písomne jednotlivé čerpania i vklady zo strany žalovanej špecifikoval, súd však zistil rozpor. Nebolo zrejmé, či žalovaná čerpala viac než 1 390 € a ako žalobca ňou uhradenú sumu spolu vo výške 950,- € započítal. Nebolo zrejmé, ako žalobca dospel k výške istiny 1.280,85 €. Preto vychádzajúc z listinných dôkazov dospel súd k záveru, že suma, ktorú je žalovaná povinná uhradiť, predstavuje 440,- €, teda rozdiel medzi čerpanou sumou vo výške 1.390,- € a sumou uhradenou vo výške 950,- €. Podľa názoru súdu je dôvodné, zákonné i spravodlivé, aby túto sumu uhradila, napokon, žalovaná zároveň uvedené nesporovala. Vo zvyšnej časti súd žalobu ako nedôvodnú preto zamietol.

18. Vo vzťahu k úroku z úveru 1 208,82 € odkazuje na vyššie ustálenú bezúročnosť úveru, vzhľadom k čomu žalobca nárok na úrok z úveru nemá. Súd považuje za potrebné uviesť, že v prípade, že aj keby úver nebol bezúročný a bez poplatkov, absentovali rozhodujúce skutkové tvrdenia k uplatnenému úroku 1 208,82 €, pretože nebolo zrejmé, aký dlh na uvedenom úroku bol ku dňu doručenia výpovede žalovanej, nakoľko po vypovedaní zmluvy, po platnom zániku zmluvného vzťahu týmto spôsobom, už tento nárok žalobca nemá. V tomto smere by potom súd musel žalobu v tejto časti zamietnuť pre neunesenie bremena tvrdenia i dôkazu.

19. Dlžnú sumu povolil súd žalovanej v súlade s § 232 ods. 3 a 4 CSP uhradiť v splátkach, vzhľadom k tvrdeniam ohľadne jej aktuálnych pomerov s tým, že podľa názoru súdu ide dokonca o vyššiu splátku,

než bola pôvodne zmluvne dojednaná a žalobca podľa jeho názoru nebude ukrátený na svojich právach, keďže jeho pohľadávka bude postupne uspokojovaná s tým, že žalovaná stratí výhodu splátok v prípade, že čo i len jednu z nich neuhradí.

20. Tým, že sa žalovaná dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu, vznikol žalobcovi i nárok na úrok z omeškania. Vzhľadom k dátumu uzavretia zmluvy, i k dátumu vzniku omeškania, si uplatnil žalobca žalobou pôvodne úrok v zákonnej výške 8 %. Následne, po čiatočnom späťvzatí žalobu v tomto smere rozšíril, keď požadoval na úroku z omeškania viac, než pôvodných 8 %, ale až 8,05 %, čo možno vyhodnotiť v zmysle § 140 CSP ako zmenu žaloby, ktorá podľa § 294 CSP v spotrebiteľskom spore nie je prípustná. Napokon, žalobca v tomto smere neprodukoval žiadne tvrdenia. Súd preto rozhodol v súlade s pôvodne uplatneným nárokom na úrok z omeškania. Súd ho žalobcovi priznal v súlade so žalobou odo dňa 16.3.2016, keďže tento dátum je dátumom nasledujúcim po uplynutí lehoty určenej na dodatočné plnenie. Úrok od skoršieho dátumu žalobca nepožadoval, preto súd nemohol prisúdiť žalobcovi viac, nad rámec uplatneného, aj v tejto časti rozhodol v súlade so žalobou.

21. O trovách tohto sporu súd rozhodoval vo vzťahu k späťvzatej časti žaloby (585,55 €) podľa § 256 ods. 1 CSP, keď skúmal na zastavení konania procesné zavinenie. V takom prípade sa súd zaoberá dôvodnosťou späťvzatej časti žaloby. Hodnotiac úver za bezúročný a bez poplatkov, vychádzajúc z čoho možno ustáliť, že žalobca nemá na úrok a poplatky nárok, súd žalobu vyhodnotil v tejto časti za nedôvodnú. Napokon, žalobca dôvod späťvzatia neuviedol. Nebolo tvrdené ani preukázané, že by tak urobil preto, lebo žalovaná sa správala v intenciách žalobného návrhu a žalovanú časť nároku napr. po podaní žaloby zaplatila. V tejto časti predstavujúcej 19,02 % zavinil zastavenie konania žalobca. Vo vzťahu k zvyšku nároku súd aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, keď rozhodoval podľa úspechu v spore. Ten mal žalobca len vo vzťahu k istine vo výške 440 €, čo predstavuje k pôvodne žalovanému nároku 3 077,22 € 14,30 %. Vo zvyšku 66,68 % bol žalobca neúspešný. Čistý úspech žalovanej tak predstavuje 71,40 %. Vzniklo jej tak voči žalovanému právo na náhradu trov v tomto rozsahu. Náhradu trov si však neuplatnila, preto jej ju súd nepriznal, prihliadnuc zároveň na ustanovenie článku 17 základných zásad Civilného sporového poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže odvolanie podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, a to v lehote 15 dní od jeho doručenia, písomne, na Okresnom súde Čadca.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa z. č. 233/1995 Z. z. o exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 125 ods. 3 CSP podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podania urobil.